

ಪ್ರಬಂಧ

ಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಅಟ್ಟದಲ್ಲೋ, ಹಳೆ ಸಾಮಾನುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಡೆಗಳನ್ನು ಮಳಗಾಗಲ ಶುರುವಾದ ಕೂಡಲೇ ಹುಡುಕೆ ತೆಗೆದಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಅದರ ಕಡ್ಡಿಗಳು ಮುರಿದಿದ್ದರೆ, ಒಟ್ಟೆ ಹರಿದಿದ್ದರೆ ತೇವೆ ಹಾಕಿಸಲು ಕೊಡೆ ರಿಪೇರಿಯವನ ಬಳಿ ಕೊಟ್ಟು ಸರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಉಂರಲ್ಲಿ ಕೊಡೆ ರಿಪೇರಿಯವರಿಗೆ ಮಳಗಾಗಲದಲ್ಲಿ ಕೈತುಂಬಾ ಕೆಲಸ. ಕೊಡೆ ಕಳೆದುಹೋಗಬಾರದೆಂದು ನಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಡೆಯ ಬಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಹೈಂಟ್‌ನಿಂದಲೋ, ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕಿಯೋ ಜೊಪಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಸ್ನೀಲ್ ಹಿಡಿಸಿಯ ಮೇಲೂ ಹೆಸರನ್ನು ಕೆತ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟೊಡನೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ನೈಲೆಯೆಯರ ಕೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಗುನ್ನ ಹಾಕುತ್ತು, ಅವರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವು.

ಮಲೆನಾಡಿನ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯುವ ‘ಜಿಟ್ಟಿಬೆಟ್’ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದು ಅನಿವಾಚನೀಯ ಅನುಭವವೇ ಸರಿ. ಮಳೆಯಿಂದಾಗಿ ರಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ತೊರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಡಿಸುತ್ತು, ಹಾಕಿರುತ್ತಿದ್ದ ಹವಾಯ್‌ ಚಪ್ಪಲೀಯಿಂದ ಹಿಂಬಿಡಿ ಲಂಗಡ ಮೇಲೆ ಕೆಸರು ಹಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಗಿ, ‘ಜರಜರ್’ ಶಬ್ದದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡೆ, ಬಗಲಿಗೆ ಸ್ನೇಷ್ಯು-ಪ್ರಸ್ತರಗಳ ಜೀಲ ಹಾಕಿಕೊಂಡೋ ಅಫಾವಾ ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂನ ಪ್ರಟ್ಟ ಶ್ರೀಂಕು ಹಿಡಿದೋ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿರೆ ಮನೆಯಿಂದ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವವರಲ್ಲಿ ನೇನೆಡು ತೊವ್ಯೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೇವು! ಸ್ನೇಷನಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಮಗ್ನಿ, ಕಾಗುಣೆತ, ಪಾರ ಮಳೆನೀರು ಬಿಢು ಅಳಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಬಗಲಲ್ಲಿರುವ ಜೀಲವನ್ನು ಲಂಗಡಲ್ಲಿ ಮುಣ್ಣಿ ನಡೆಯುವುದೊಂದು ಹರಸಾಹಸ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬೆಂಚು, ಡೆಸ್ಕ್ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಸೆವಣಿಯಂತಿರುವ ಉದ್ದುದ್ದುದ ಮಣಿಯನ್ನು ಹಾಕಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಳಗಾಗಲದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಕವ್ವವಾಗುತ್ತದೆಂದು ತರಗಿಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೆಂಚನ್ನು ಹಾಕಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಂಚನೆ

ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಬೇಕೆಂದೇ ಲಂಗವನ್ನು ಮಳಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಕವಿ ಸಾಲನ್ ಹಾಡುಗಿಯರೆಂದರೆ ನಮಗೆನೇನೂ ಭಯುವಿಲ್ಲ ಎಂಬತೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಗತಿಸಿದ ಬೆಂಚನೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವು.

ಪ್ರತಿ ಮಳೆಗಾಗಲದಲ್ಲೂ ‘ಗಂಗಾ ಸಾನ್, ತುಂಗಾ ಪಾನ’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರೆಕ್ಕಾವಾಗಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ ಸ್ವರ್ಪಿಕದ ವಣಂದಿದ ಮಣ್ಣನ್ ಕೆಂಪು ವಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದ ತುಂಗೆಯು ಪ್ರವಾಹವನ್ನುಕ್ಕೆಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮತದಲ್ಲಿ ಹೋಚಿ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು ತುಂಬಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಂಟಪದವರೆಗೂ ಏರಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು ತುಂಗೆ. ಉರಿನಲ್ಲಿ ತುಂಗೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗಾಂಧಿಮ್ಮೆದಾನದಲ್ಲಿಯೂ ತುಂಗೆಯ ಕೆಸರು ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹ! ಪ್ರವಾಹದ ರಭಸಕ್ಕೆ ತೇಲಿ ದದದೆದೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮರದ ಸೌದೆ-ಕುಂಟಿಗಳನ್ನು ಒಂದಮ್ಮೆ ಜನ ಹಿಡಿದು ಕೂಡಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಉಂಟು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ನಾದಿಯ ಮಣ್ಣೆ ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವು. ತುಂಗೆಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಜನ ಅವುಗಳನ್ನು ರಾಸ್ತಾಲಾರದೆ ಅಷವಾಯಿಕತೆಯಿಂದ ನೇಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆಯಂತೂ ದೋಷೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜನ ಹೋಚಿ ದಾಟುತ್ತಿರುವಾಗ ದೋಷೆ ಮುಗುಬೆಳಿದ್ದು ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದಿಬ್ಬಿರು ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಸಾವಣ್ಣಿದರು. ಕೆಲವರ ಗಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತದ ನೇಗೆಗೆ ಕಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸಾಗಿಗಳು, ನೆಟ್ಟೆಯಾಗಿ ಒಂದರೆಡು ದಿನಗಳವೇ ಆಗಿದ್ದ ಸಾಗಿಗಳು ಇವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಮಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾದೊಡನೆ ಬೇರೆದೆಯಿಂದ ಸಹಿ ತಂದು ಪ್ರಾನೆ ನೆಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಳೆಗಾಗಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುಪಟ್ಟೆ ಮಳೆ ಬಂತೆಂದರೆ ಆ ದಿನ ಶಾಲೆ-ಕಾಲೆಜುಗಳಿಗೆ ರಚಾ. ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗಂತೂ ಹಕ್ಕ, ಹೋಚಿ ದಾಟಿ ಪೇಟೆಗೆ ಬರಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉರಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಾಕಾಲುವೆಯಂತಹ ಒಂದು ಕರಂಡಿ. ಅದು ತುಂಬಿ ರಸ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಹಂರಿಯೊಡಿದರೆ ಜನಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ತೋಂದರೆ. ನಾವು ಹೋಗುವ ದಾರಿಯ ಮಣ್ಣೆ ಹಳ್ಳಿ ತುಂಬಿತೆಂದರೆ ಸಮೀಪದ ದಾರಿಯನ್ನು